

хвърли въ гробъ тѣ.—Ето тѣло то ны!—Тука е сичкый тѣ міреки животъ

Старецъ тѣ приказваще подѣ нощъ, като че самъ съ себѣ си разсѣждаше.

—Мѣчно е да ся живѣе тука, отче! рѣкохъ азъ.

—Да, за міряне тѣ е мѣчно. Тука не е міръ.

—За калугеръ, ми ся чини, да е още по мѣчно, много искушенія има.

—Се му е по леко отъ колко то на мірянинъ тѣ. Ама има миране и въ расы тѣ, то ся онѣзы калугери, които винагы обичатъ міръ. А кой то е сѣщи калугеръ, шомъ ся заклѣне, той ся и преражда: зема *второ крѣщеніе* за новъ животъ . . . Той вече е умрялъ за свѣтъ тѣ. Той е трупъ . . . Знаешъ ли ты, отъ що калугеръ тѣ ся отрича, и за кое ся клѣне?

—Зная.

—Прочети ми!

—Не го помня на из'устъ, нѣ чувалъ сѣмъ отче, и зная, че клѣтва та е страшна.

—Е чувай кога е тѣй, азъ ще ты я прочита! . . . Азъ сѣкы день си повтарямъ клѣтва та.

И Антимъ на из'устъ ми прочети, изъ требникъ тѣ, сѣща та калугерска клѣтва.

„Азъ зная че отъ днесъ на татѣкъ (отъ какъ ся покалугерихъ), азъ ся распѣнахъ и умрѣхъ за свѣтъ тѣ, за що то сѣвѣмъ ся отрѣкохъ отъ него. Азъ ся отричамъ отъ родители тѣ си, отъ братія та си, отъ женѣ тѣ си, отъ роднины тѣ и пріятелы тѣ си; отказвамъ ся отъ мірскы тѣ грижи, кахътры, печелбы и отъ славѣ тѣ, и не само отъ сичко това, нѣ даже ся отказвамъ отъ *души тѣ си* споредъ думы тѣ на Господа: **Ниче ктѣ хѣщеть по мнѣ ѣдти, да отвѣржеться сѣбѣ . . .** Заклѣвамъ ся да постя до послѣдне то си издѣхваніе! Заклѣвамъ ся да вардя послушаніе, додѣ то умра, къмъ предстоятель тѣ и сичко то братство! Заклѣвамъ ся да